

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: K. A.**, nar. „X“, státního příslušníka Afghánské islámské republiky, zajištěného v Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice u Lubence č. p. 41, Podbořany, PSČ 441 01, zastoupeného Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem se sídlem v Praze 8, Nile house, ul. Karolinská č. p. 654/2, PSČ 186 00, proti **žalovanému: M i n i s t e r s t v u v n i t r a**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, ul. Nad Štolou č. p. 3, Poštovní schránka 21/OAM, PSČ 170 34, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2016, č. j. OAM-567/DS-PR-P14-2016, e. č. „X“**,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **z a m í t á**.
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 17. 5. 2016, č. j. OAM-567/DS-PR-P14-2016, e. č. „X“, jímž byla jako nepřípustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen „zákon o azylu“), shledána jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany, řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno a státem příslušným k posouzení podané žádosti byla podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Dublin III“), určena Maďarská republika.

Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný svým rozhodnutím porušil čl. 3 odst. 2 druhého a třetího pododstavce Nařízení Dublin III ve spojení s ust. § 10a odst. 1 písm. b) a ust. § 25 písm. i) zákona o azylu. Dle jeho názoru vykazuje azylový systém v Maďarsku závažné systémové nedostatky a současně žalobci v případě přemístění hrozí, že bude vystaven nelidskému či ponižujícímu zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU a čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Státem příslušným pro posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany by tak měla dle čl. 3 odst. 2 Nařízení Dublin III být Česká republika.

Je nanejvýš pravděpodobné, že žalobce bude z Maďarska deportován do Srbska, které je jím považováno za třetí bezpečnou zemi. Srbsko přitom nemá řádně uzpůsobený systém azylové ochrany, jak např. vyplývá ze zprávy UNHCR ze srpna 2012, jež dosud nebyla revidována, a za bezpečnou třetí zemi jej nepovažuje ani Česká republika, ani ostatní členské státy Evropské unie. Dle maďarského zákona o azylu však platí, že přichází-li cizinec z třetí bezpečné země, je jeho žádost o mezinárodní ochranu považována za nepřipustnou, není proto meritorně přezkoumána. V takovém případě neexistuje žádný opravný prostředek a cizinec disponuje lhůtou pouhých 3 dnů pro podání žaloby k soudu, což je dle judikatury Ústavního soudu České republiky v rozporu s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod. Na této skutečnosti nic nemění ani fakt, že podání žaloby proti rozhodnutí, jímž je žádost cizince označena za nepřipustnou, má v Maďarsku ze zákona odkladný účinek. Naopak i kdyby maďarské úřady žádost žalobce meritorně přezkoumávaly a zamítly, neměla by žaloba (jíž by nadto musel žalobce podat toliko do 8 dnů) proti takovému rozhodnutí odkladný účinek, což je opětovně v rozporu s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod i se zásadou *non-refoulement*. Maďarsko tak nelze považovat za zemi, kde neexistuje důvodná obava, že podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. K obdobnému závěru dospěl i např. Krajský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 109/2015-74.

S ohledem na uvedené proto žalobce navrhnul, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě k námitkám žalobce uvedl, že neprokazují, že by se správní orgán v průběhu své činnosti dopustil porušení některého z ustanovení Nařízení Dublin III. Ze systému porovnávání otisků prstů EURODAC vyplynulo, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v Maďarské republice dne 17. 4. 2016. Maďarsko je proto k posouzení žádosti příslušné a za tímto účelem je povinno žalobce přijmou zpět na své území. Maďarsko již svou příslušnost uznalo a žalovaný je tak přesvědčen, že je jeho rozhodnutí s Nařízením Dublin III v souladu.

Pokud se týče námitky žalobce ohledně systematických nedostatků v oblasti azylového řízení v Maďarské republice, žalovaný doplnil, že Maďarsko je právoplatným členem Evropské unie, nedochází v něm k mučení či nelidskému zacházení ve smyslu zákona o azylu, státní moc zde dodržuje lidská práva, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, je povinno v souladu se zásadami azylového práva posuzovat žádosti cizinců o mezinárodní ochranu a je tak nejen Českou republikou, ale i ostatními členskými státy Evropské unie, považováno za bezpečnou zemi původu. Žalobci tudíž nepřísluší předjímat budoucí rozhodnutí jiného členského státu, má navíc možnost využít opravných prostředků, nebude-li se svou žádostí úspěšný. V této souvislosti žalovaný odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. III. ÚS 3561/15, z něhož

v tehdejší případě vyplynulo, že systematické nedostatky v azylovém řízení v Maďarsku nebyly prokázány. S ohledem na velké množství uprchlíků, kteří přes Maďarskou republiku směřují dále do ostatních evropských zemí, je sice nepochybné, že maďarský azylový systém je vystaven velkému tlaku, v důsledku kterého může žadatel čelit sníženému sociálnímu standardu zajištění životních potřeb, avšak to nelze považovat za mučení či nelidskému zacházení.

Jestliže dále žalobce poukazoval na to, že mu v případě projednání jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany v Maďarsku hrozí jeho deportace do Srbska, odkázal žalovaný na rozsudek Soudního dvora Evropské unie (čtvrtého senátu) ze dne 17. 3. 2016, sp. zn. C-695/15 PPU, z něhož vyplývá, že čl. 3 odst. 3 Nařízení Dublin III musí být vykládáno tak, že nebrání vrácení žadatele o azyl do bezpečné třetí země, pokud nebyl členský stát, jenž žadatele přemísťuje do členského státu příslušného k projednání jeho žádosti, informován o jeho právní úpravě v oblasti vracení žadatelů do bezpečných třetích zemí či o praxi jeho orgánů příslušných v dané věci.

Vzhledem k uvedenému žalovaný navrhnul, aby soud žalobu zamítnul.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání, a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.

Napadené rozhodnutí žalované i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ust. § 71 odst. 2 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu v následném řízení ve věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobce přicestoval na území České republiky nelegálně z Afghánistánu přes Turecko, Bulharsko, Makedonii, Srbsko a Maďarsko. V poslední jmenované zemi mu měla být dána k podpisu nějaká listina, které však nerozuměl. Vědomě o mezinárodní ochranu ale nepožádal. Dle systému EURODAC měl žalobce nicméně v Maďarské republice o mezinárodní ochranu požádat dne 17. 4. 2016. Dne 17. 5. 2016 pak žalovaný vydal napadené rozhodnutí, jímž rozhodl tak, jak bylo uvedeno shora. V odůvodnění se zabýval jednotlivými kritérii pro zjištění pravomoci členského státu k posouzení žádosti cizince o azyl a v souladu s čl. 3 odst. 2 Nařízení Dublin III dospěl k závěru, že tímto státem by měla být Maďarská republika. Současně proto i posuzoval, zda z uvedeného kritéria není dána výjimka s ohledem na možné závažné důvody spočívající v systematických nedostacích azylového řízení a riziku nelidského či ponižujícího zacházení, k nimž by mohlo v Maďarsku docházet.

V této souvislosti uvedl, že na úrovni Evropské unie, Evropského soudního dvora ani Evropského soudu pro lidská práva nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí ani doporučení, které by jednoznačně deklarovalo nedostatky v řízení o mezinárodní ochraně v Maďarsku. Stejně tak ani další mezinárodní organizace, např. UNHCR, nevydaly žádné stanovisko požadující zdržení se transferu žadatelů do Maďarska. To je členem Evropské unie, nedochází v něm k mučení či nelidskému zacházení, státní moc zde dodržuje lidská práva, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právnickým osobám, jež dohlíží nad dodržováním těchto práv, a je tak členskými státy Evropské unie, včetně České republiky, považováno za bezpečnou zemi původu. Podle čl. 3 odst. 3 Nařízení Dublin III si navíc každý členský stát ponechává právo na vrácení žadatele do bezpečné třetí země, je proto na Maďarské republice, aby prokázala, že státy, do kterých žadatele transferuje, podmínky pro označení za bezpečné třetí státy splňují. S ohledem na uvedené žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že důvody pro výjimku z příslušnosti Maďarské republiky k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany nejsou na místě.

Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle čl. 3 odst. 1 Nařízení Dublin III posuzují členské státy jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III., přičemž jednotlivá kritéria se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst. 1 Nařízení Dublin III).

V popisné části odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jsou vypsány relevantní články Nařízení Dublin III, rozhodné pro posouzení dané věci, tedy pro určení státu příslušného k rozhodnutí o podané žádosti o mezinárodní ochranu.

V čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce Nařízení Dublin III se uvádí: „*Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát*“

Úkolem žalovaného bylo provést postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií, dokud nedospěje ke kritériu, jež bude moci na případ žalobce použít. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný postupně vyloučil uplatnění kritérií uvedených v člancích 8 až 12 Nařízení Dublin III, a z tohoto důvodu aplikoval až kritérium dle čl. 13 odst. 1. To stanoví, že: „*Pokud je na základě přímých nebo nepřímých důkazů popsanych ve dvou seznamech, které jsou uvedeny v čl. 22 odst. 3 tohoto nařízení, včetně údajů ve smyslu nařízení (EU) č. 603/2013, zjištěno, že žadatel překročil nedovoleným*

způsobem pozemní, námořní nebo vzdušnou cestou hranice některého členského státu ze třetí země, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný tento členský stát. Takto příslušný členský stát přestává být příslušným 12 měsíců ode dne, kdy k nedovolenému překročení hranice došlo.“

Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný měl v jeho případě aplikovat čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec Nařízení Dublin III pro systematické nedostatky azylového řízení v Maďarské republice, zejména pro tamní omezenou možnost opravných prostředků proti případnému nevyhovění jeho žádosti či jeho možný transfer maďarskými úřady do Srbska.

Na úvod soud konstatuje, že povinnost zkoumat podmínky azylového řízení státu, který je dle Nařízení Dublin III příslušný k projednávání žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany, vyplývá mimo jiné z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27 (dostupného rovněž na www.nssoud.cz), ve kterém Nejvyšší správní uvedl: „Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).“

Jak je zřejmé z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný si byl své povinnosti zkoumat podmínky azylového řízení státu, do něhož má být cizinec za běžných okolností dle shora uvedených kritérií přemístěn, vědom. V souladu s čl. 3 odst. 2 druhým pododstavcem Nařízení Dublin III se proto zabýval skutečností, zda v případě Maďarské republiky neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům v podmínkách přijetí žadatelů o azyl či zda neexistuje riziko nelidského či ponižujícího zacházení, pro které by byl oprávněn rozhodnout sám o posouzení žádosti žalobce bez ohledu na kritéria stanovené Nařízením Dublin III, přičemž dospěl k závěru, že nikoliv.

Soud se s uvedeným závěrem ztotožnil. Na úrovni orgánů Evropské unie, Evropského soudního dvora či Evropského soudu pro lidská práva v současné době neexistují žádné poznatky o skutečnostech nasvědčujících porušování práv uprchlíků v rámci mezinárodní ochrany v Maďarsku a odpovědné orgány Evropské unie v současné době ani nevydaly žádné doporučení nebo stanovisko, jež by se týkalo nepředávání uprchlíků do této země s ohledem na systematické nedostatky tamního azylového řízení. Byť proto žalobce namítá určité odlišnosti maďarského azylového zákona oproti českému, je třeba si uvědomit, že Maďarská republika je nejen svrchovaným státem, ale zejména členem Evropské unie. V případě, že by proto její vnitrostátní právní úprava odporovala unijnímu právu, disponují orgány Evropské unie kontrolními mechanismy, kterými by bylo možné nedostatky řízení o mezinárodní ochraně Maďarska odstranit. Uvedená situace však dosud nenastala, a soud tak nemá důvod domnívat se, že by maďarský azylový zákon a tedy i řízení o mezinárodní ochraně, bylo možné považovat za rozporné s mezinárodními úmluvami o lidských právech a základních svobodách. Pokud proto v této souvislosti žalobcem citovaný Krajský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 109/2015 - 74, dospěl k závěru opačnému, zdejšímu soudu nezbývá, než konstatovat, že s jím vyslovenými názory nesouhlasí. Je pravdou, že

maďarské správní orgány nepochybně s ohledem na značný počet uprchlíků žádajících o udělení mezinárodní ochrany čelily a dosud čelí tlaku na urychlené vyřizování žádostí, avšak toliko z této skutečnosti nelze v daném případě automaticky dovozovat, že by v případě vrácení žalobce zpět do Maďarska nebyly plněny jeho mezinárodní závazky týkající se poskytování azylu. Soud tudíž uvedenou námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.

Stejně tak nedůvodnou soud spatřuje i námitku, že by žalobce mohl být maďarskými orgány transferován do Srbska, které není mnohými státy považováno za bezpečnou třetí zemi.

Dle čl. 3 odst. 3 Nařízení Dublin III platí, že každý členský stát si ponechává právo na vrácení žadatele do bezpečné třetí země v souladu s pravidly a zárukami stanovenými ve směrnici 2013/32/EU.

K výkladu tohoto ustanovení – jak již poukázal žalovaný – se aktuálně vyjádřil i Soudní dvůr Evropské unie, konkrétně jeho čtvrtý senát, v rozsudku ze dne 17. 3. 2016, sp. zn. C-695/15 PPU, ve skutkově obdobném případě Shiraz Baig Mirza proti Benándorlási és Állampolgársági Hivatal. Soudní dvůr konstatoval, že: „*V projednávané věci předkládající soud uvedl, že maďarská právní úprava stanoví domněnku nepřipustnosti žádostí o mezinárodní ochranu podaných žadateli, kteří přišli na území Maďarska ze Srbska, které je považováno podle uvedené právní úpravy za bezpečnou třetí zemi, a kteří nepodali žádost o mezinárodní ochranu v této třetí zemi. V této souvislosti je třeba nejprve uvést, že nařízení Dublin III neukládá v rámci postupu přijetí zpět příslušnému členskému státu povinnost, aby informoval členský stát vykonávající přemístění o obsahu své vnitrostátní právní úpravy v oblasti vracení žadatelů do bezpečných třetích zemí či o své správní praxi v této věci. Vnitrostátní právní úprava a praxe, které se týkají pojmu bezpečné třetí země, nemají vliv na určení příslušného členského státu a na přemístění dotyčného žadatele do tohoto členského státu.*

Následně je nutné uvést, že i když směrnice 2013/32 ukládá podle čl. 38 odst. 5 členským státům, aby pravidelně informovaly Komisi o třetích zemích, na které se používá pojem bezpečné třetí země, tato směrnice neukládá příslušnému členskému státu, přijímá-li žadatele zpět, aby informoval členský stát provádějící přemístění o své právní úpravě v oblasti bezpečných třetích zemí nebo o praxi svých orgánů příslušných v této věci. Pokud příslušný členský stát nesdělí členskému státu, který žadatele přemísťuje, informace o své právní úpravě v oblasti bezpečných třetích zemí a správní praxi v této věci, není tím dotčeno právo žadatele na podání účinného opravného prostředku proti rozhodnutí o přemístění a proti rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. [...]

Vzhledem k tomu, že příslušný členský stát není v rámci postupu přijetí žadatele zpět povinen informovat členský stát, který žadatele přemísťuje, o své platné právní úpravě, která stanoví domněnku nepřipustnosti žádosti o mezinárodní ochranu v případě žadatele, který přišel na jeho území z bezpečné třetí země, která je definována podle uvedené právní úpravy, nejsou tím, že tyto informace nebyly sděleny, dotčena práva žadatele. Žadatel má kromě toho ve vztahu k rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu v příslušném členském státě právo na podání účinného opravného prostředku podle článku 46 směrnice 2013/32 k soudu tohoto členského státu, které mu umožňuje napadnout podle jeho individuální situace na základě článku 38 či článku 39 této směrnice rozhodnutí, které se opírá o vnitrostátní právní předpisy vymezující bezpečné třetí země.“

Z uvedeného vyplývá, že způsob, jakým Maďarská republika v souladu s čl. 3 odst. 3 Nařízení Dublin III upravuje či praktikuje transfer žadatelů o azyl do bezpečných třetích zemí, není pro posouzení její příslušnosti k projednání žádosti žalobce o mezinárodní ochranu rozhodná. Soud se s vysloveným názorem ztotožnil a dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, pokud možnost, že žalobce může být z rozhodnutí maďarských úřadů deportován do Srbska, v napadeném rozhodnutí nepovažoval za důvodnou pro postup dle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce Nařízení Dublin III a dovodil, že Maďarská republika je k posouzení jeho žádosti o azyl příslušná, neboť dle čl. 13 odst. 1 Nařízení Dublin III zde žalobce překročil nedovoleným způsobem hranice členského státu ze třetí země.

S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Jelikož soud přikročil k přednostnímu projednání žaloby v meritu věci v intencích ust. § 56 s. ř. s., již samostatně nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřisluší.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 30. června 2016

JUDr. Markéta Lehká, PhD. v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová